

Dokter Doppert

Oorspronkelijk opgetekend door

Marieke Van Hooff

Voor theater bewerkt door

Mieke Verbelen

Dit stuk mag gespeeld worden na toestemming van de auteur.
Graag een email naar: mieke.verbelen@gmail.com

Rechten bij Sabam

Dokter Doppert

Educatief theater voor kinderen vanaf 4 jaar tot en met tweede graad lagere school.
Naar het boek van Marieke Van Hooff.
Bedoeld om in bibliotheken en scholen op te voeren.

Rolverdeling

2 acteurs en 1 actrice

Voornaamste personages:

- Dokter Doppert
- Jetje
- Reus

Komen ook uitgebreid aan bod:

- Petertje (wordt vertolkt door actrice die Jetje speelt)
- Felrood (wordt vertolkt door acteur die Reus speelt)
- Ricus (wordt vertolkt door acteur die Reus speelt)

En verder maken we kennis met:

- de burgemeester, tante Isa, Evert Brulaap... (Reus)
- juffrouw Twinkeliertje, nichtje Lisa... (Jetje)

De verschillende personages worden met een snelle accessoire-wissel aangetoond.
Alle karakters kunnen ook overgaan tot de rol van verteller.

Geen decor. Wel accessoires. Fantasie van de kinderen wordt geprikkeld.

Deel één: Het probleem

*Dokter Doppert komt in de hoedanigheid van verteller op.
Jetje en Reus staan aan de zijlijn te wachten. (een poetsdoek achter hun rug
verborgen)*

Verteller Doppert:

Je moet eerst een paar keer naar links, dan naar rechts, dan een stukje door het bos. Blijf op het rechte pad, tot je bij een groene heuvel komt. Op een heldere dag kun je het daar al zien: Kolderkerke. Kolderkerke is een gezellige plek, misschien wel de gezelligste plek ter wereld! In Kolderkerke wonen alleen vriendelijk mensen. Je hebt meneer en mevrouw Poets...

Jetje en Reus steken een poetsdoek omhoog, wuiven en buigen naar het publiek.

Verteller Doppert:

De Burgemeester.

Reus zet een hoge hoed op en poseert zelfgenoegzaam

Burgemeester:

Ik ben de belangrijkste man van het dorp!

Jetje:

Vindt hij zelf.

Burgemeester:

Ik oefen mijn toespraken dagelijks voor de spiegel... want oefening baart kunst.

Jetje:

Hij laat elk jaar een nieuw portret van zichzelf schilderen.

Verteller Doppert:

Dat is Jetje.

Jetje maakt een grappige kniebuiging naar het publiek.

Zij gaat nog naar school.

Jetje:

Ik wil later een boerderij beginnen.

Verteller Doppert:

Zij is heel slim en een tikje eigenwijs.

Jetje:

Bij mij thuis lopen vijf kippen, twee cavia's, dertien konijnen en zeven ganzen rond.

Reus:

De ganzen zijn groter dan zij.

Jetje:

Mijn hobby's zijn touwtje springen en sokmonsters maken.

Reus heeft een sokmonster over zijn hand getrokken en doet Jetje schrikken. Jetje neemt de sok af terwijl verteller Doppert Reus voorstelt. Reus buigt grinnikend en wat log bewegend naar het publiek.

Verteller Doppert:

Dat is Reus. Iets te groot uitgevallen en loopt dus vaak met zijn hoofd in de wolken.

Jetje:

Hij woont nog bij zijn ouders.

Reus:

Die noemen mij... kleintje.

Jetje:

Hij weet nog altijd niet wat hij wil worden later... als hij groot is... *(proest)*

Reus:

Ik heb iedere week een andere hobby.

Verteller Doppert:

Verder heb je ook nog kabouter Kneutel, juffrouw Twinkeliertje, tante Isa en nichtje Lisa, mevrouw van Wollen, zij is voorzitter van de plaatselijke naaivereniging "Stik maar!" En dan heb je nog Petertje, ... de dorpsgek.

Jetje zet een grote bril op en een basebalpetje. Poseert met brede glimlach.

Verteller Doppert:

Hij is een dromer. Houdt van sterren, van wroeten en wriemelen, van spinnen als een kat en van klimmen in bomen.

Petertje:

Hou het simpel.

Verteller Doppert:

Dat zegt hij altijd!

En hij is stiekem een beetje verliefd op Jetje en steekt af en toe een sok bij haar in de brievenbus, zodat ze daar een sokmonster van kan maken.

Jetje zet pet en bril af en trekt zich giechelend terug. Reus komt nu op als Ricus. Heeft een grote (lederen) schort voorgedaan.

Verteller Doppert:

Dat is Ricus. De hoefsmid. Beresterk. Recht door zee. Nooit ziek. Houdt van de geur van smeltend ijzer. Smelt voor nichtje Lisa van tante Isa.

Dit verhaal begint bij Ricus...

Luid protest van Jetje en Reus.

Jetje en reus:

NEE-EE-EEE!!!

Verteller Doppert:

Nee?

Jetje:

Het verhaal begint bij onze dokter. Dokter Doppert.

Dokter Doppert:

Neemt een dokterstas

Dokter Doppert... Dat ben ik.

Jetje:

Beste en enige dokter van Kolderkerke en omstreken.

Reus:

Is beleefd, handig, altijd goedgezind en ontzettend slim.

Dokter Doppert:

Mijn hobby's zijn: geschiedenisboeken lezen, plantkunde, fietsen, taartjes eten en naar de kermis gaan.

Reus:

Hij gaat één keer per jaar, met carnaval, volledig uit zijn dak en verkleedt zich dan als...

Dokter Doppert:

Giechelt wat verlegen

Worstenbroodje!

Jetie:

Af en toe, heel af en toe, is hij een tikje ongeduldig. Maar da's niet erg. We hebben allemaal wel wat.

Reus:

Dokter Doppert is niet zomaar een dokter! Hij is de beste dokter die je ooit zult tegenkomen. Al zal hij dat zelf nooit toegeven, want bescheiden is hij ook.

Jetie:

Als je ziek bent, maakt dokter Doppert je beter.

Reus:

Kolderkerke heeft maar één dokter.

Jetie:

Meer hebben we niet nodig, want de Kolderkerkers zijn gelukkige en gezonde mensen.

Reus transformeert zich tot Ricus.

Dokter Doppert:

Dat gaat vaak samen.

Verteller Jetie:

Kolderkerke is een leuke plek om te wonen. Er wordt bij ons serieus veel gelachen.

Ricus gaat op de grond liggen en begint heel luid te lachen. Dokter Doppert wandelt voorbij en groet Ricus met een brede glimlach.

Dokter doppert:

Goeiemorgen Ricus.

Ricus blijft de hele tijd door lachen.

Ricus:

Ik voel mij niet goed.

Dokter Doppert blijft plots staan. Keert op zijn stappen terug.

Dokter Doppert:

Wat zei je, Ricus?

Ricus:

Ik voel mij niet lekker.

Ricus lacht nog harder. Dokter Doppert knielt bezorgd bij hem neer.

Dokter Doppert:

Dit is zeer ernstig. Zelden gezien in de medische wetenschap. Mensen die zich niet lekker voelen, lachen niet.

Ricus:

Help mij, dokter Doppert. Ik kan niet meer!”

Dokter Doppert:

Heb je ergens pijn?

Ricus:

schudt heftig het hoofd
Ik doe bijna in mijn broek!

Dokter Doppert:

Kun je opstaan?

Ricus doet een poging. Wankelt en gaat dan weer schuddend van het lachen liggen.

Dokter Doppert:

Merkwaardig... Nog nooit gezien... Ricus... ik vrees dat je lijdt aan de slappe lach.

Ricus:

Schatert

De slappe lach... om te gieren! Ik zou willen huilen, maar dat kan ik niet!

Dokter Doppert:

Een hele besmettelijke ziekte. (*giechelt maar houdt zich geschrokken in*) Ik moet zorgen dat ik het niet overneem. Ricus, vertel me precies wat je de laatste twee dagen gegeten en gedronken hebt.

Ricus:

Gegeten... : Zeventien boterhammen met leverworst, twee borden verse pasta met venkel, een hoop appels en peren, drie trossen druiven en vijf mahahandarijntjes!

Dokter Doppert:

En gedronken?

Ricus:

Water, thee, zeven gembersapjes en een half glaasje witte wijn.

Dokter Doppert:

Koffie?

Ricus:

Slappe koffie?
giert het uit.

Jetje zet discreet een koperen ketel op de scène. Dokter Doppert kijkt er bedachtzaam naar. Gaat de ketel beter bekijken. Ruikt nadrukkelijk en trekt geschrokken het hoofd weer uit de ketel. Ricus ziet het.

Ricus:

Oh ja, en een lekker vers bordje kippenbouillon.

Dokter Doppert begint te schuddebuiken. Probeert zijn lachen in te houden. Houdt de ketel dan ver van zich af.

Dokter Doppert:

Ricus, waar heb je die ketel vandaan?

Ricus:

Het was een cadeautje. Gekregen van een koopman met rood haar. Hij wou er geen geld voor. Zelfs geen hoefijzer... en een hoefijzer... dat brengt toch geluk!

Dokter Doppert:

Ricus, dit is een hele oude mafketel. Een middelgrote, middeleeuwse mafketel. En hij is lek! Levensgevaarlijk. Dat ding moet hier weg.

Ricus:

Neem mee. Ik wil het niet meer. Ik kan niet meer. Wat moet ik doen? Ik plooi dubbel.

Ricus doet brullend van het lachen een paar sit-ups.

Dokter Doppert:

Ik weet wat jij nodig hebt.... Zuurpruim!

Ricus:

Hè? Zuurpruim?

Dokter Doppert:

Eén klein hapje van een zuurpruim is genoeg. Je moet heel voorzichtig zijn met die dingen.

Ricus:

Ik eet zoveel of zo weinig als jij wil, dokter Doppert. Geef mij als de bliksem een zuurpruim! Ik hou het niet meer uit.

Dokter Doppert:

Zo jammer, Ricus, ik heb er geen in mijn tas. De Kolderkerkers houden niet van zuurpruimen. De zuurpruimenboom is lang geleden uit het dorp weg gedaan. Voor zover ik weet is er nog één zuurpruimenboom... Ergens voorbij het Wirwarwoud. Maar daarvoor moet je eerst de zeven heuvels over. En dan moet je ook nog eens de Nachtmerrieberg weten te omzeilen.

Ricus:

Dokter Doppert... help mij!

Jetje komt op als verteller. Ricus transformeert zich tot reus. Gaat dan samen met dokter Doppert aan de zijlijn wachten tot Jetje klaar is met vertellen.

Verteller Jetje:

Tuurlijk wou dokter Doppert helpen. Arme Ricus. De slappe lach had hem zwaar te pakken. Heel Kolderkerke kwam op zijn aanhoudende bulderlach af. Iedereen wou graag meelachen, maar toen ze hoorden van de mafketel, toen werd het stil. Dokter Doppert sprak met luide stem:

Dokter Doppert:

Ik stel een zoektocht voor. Een expeditie, zoals ze dat met een geleerd woord zeggen. We gaan samen op zoek naar de zuurpruimboom. Pas op, zo'n expeditie is geen lachertje. Dit is een heel ernstige zaak.

Verteller Jetje:

Maar niemand heeft zin om mee te gaan. Tot ze plots weer de pijnlijke lach van Ricus de dorpsmid horen. Dan wil iedereen helpen. Ze steken allemaal een hand of een poot omhoog. Dokter Doppert is ontroerd.

Dokter Doppert:

Ik ben ontroerd.

Verteller Jetje:

En er wordt besloten dat het hele dorp mee op zoek gaat. Niemand wil Ricus in de steek laten.

Dokter Doppert:

Dan gaan we gezellig met z'n allen!

Verteller Jetje:

En zo gaan alle dorpsgenoten vol goede moed op weg naar de zuurpruimenboom. Tante Isa en nichtje Lisa blijven in het dorp achter. In de eerste plaats om op Ricus te letten, maar ook omdat het zielig is als je niet uitgezwaaid wordt.

Reus en Jetje gaan naast elkaar staan en zwaaien met hun zakdoeken.

Reus en Jetje (als tante Isa en nichtje Lisa):

Daaa-aaag!

Dokter Doppert:

Zorg ervoor dat Ricus binnenblijft. En stuur een postduif als hij dubbelklapt.

Reus en Jetje (als tante Isa en nichtje Lisa):

Doen we! Doe-oei!

Verteller Jetje:

Ze vertrekken vol goeie moed. Maar na een uurtje valt de expeditie al stil. Er moet dringend iets gegeten worden. De burgemeester vindt deze stop de perfecte gelegenheid om een toespraak te houden.

Reus zet een hoge hoed op. Neemt een blauw toesprakenboekje uit zijn zak en speelt burgemeester. Hij kucht luid om de aandacht te trekken. Begint dan plechtig zijn toespraak.

Burgemeester:

Carpe diem. Dat betekent: pluk de dag. En dat betekent dat we de appeltjes die daar hangen, moeten plukken, denk ik.

Verteller Jetje:

En op slag worden er appeltjes geplukt en recepten uitgewisseld. Dokter Doppert beseft dat zijn expeditie wel gezellig kan worden, maar... met weinig resultaat. Hij schraapt zijn keel...

Doppert schraapt luid de keel.

Dokter Doppert:

Dorpelingen. Ricus is er erg aan toe. Ik vind het geweldig om jullie zo bezig te zien, maar Ricus heeft echt dringend een zuurpruim nodig. Ik stel dus voor om alleen verder te gaan. We zien elkaar terug in het dorp.

Dokter Doppert neemt de ketel en zijn dokterstasje op en gaat op stap. Reus en Jetje kijken elkaar verwonderd aan. Nemen dan een besluit en rennen resoluut achter Doppert aan. Jetje met kleine dribbelpasjes. Reus heeft Doppert met enkele grote passen al ingehaald.

Reus:

Niet zo snel, dokter Doppert.

Jetje:

Wij gaan mee.

Reus:

Tenzij u liever alleen gaat.

Dokter Doppert:

Ik kan jullie gezelschap goed gebruiken.

Reus:

Wijst u ons de weg?

Dokter Doppert:

Eerst moeten we over de zeven heuvels. Ik zie er tegenop.

Reus:

Zal wel zijn. Bergen zijn om tegenop te kijken.

Dokter Doppert:

Zeven keer op en neer. Van heuvels word ik zeeziek. Ik krijg het heen en weer van al dat op en neer.

Jetje:

Heeft u daar dan geen pilletjes tegen?

Dokter Doppert:

Jetje, jij bent een slimme meid.

Doppert graaft in zijn dokterstas. Mompelt tegen zichzelf.

Wat zal ik mezelf geven? Geef 'm een zet-pillen? Doordrammers? Knieknickers? Aha! Pilletjes tegen zeeziekte... Heb ik eigenlijk het land aan, maar kom.

Doppert laat zeven pilletjes in zijn handpalm vallen. Telt luidop.

Eén, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven... Voor elke heuvel één.

Doppert steekt ze in zijn mond en kauwt.

Reus:

Kunnen we?

Dokter Doppert:

Ik ben er helemaal klaar voor. Jij ook, Jetje?

Jetje:

Ja hoor. Helemaal!

Dokter Doppert:

Daar gaan we!

Deel twee: de queeste

De drie haken stevig in en beginnen te stappen. Doppert in het midden. Reus zet hele grote passen. Jetje kleine dribbelpasjes. Eerst draaien ze rondjes. Dan wordt Doppert een beetje heen en weer getrokken, maar hij vindt het geweldig. Reus sleurt de groep vooruit. Ze blijven driftig over de scène stappen tijdens hun gesprek.

Reus:

Kan het niet wat sneller?

Jetje:

Met mijn korte beentjes.

Reus:

Anders zet ik je op mijn rug.

Jetje:

Ik heb hoogtevrees.

Reus:

Heb je nog zo van die pilletjes, dokter, maar dan tegen hoogtevrees?

Dokter Doppert:

Nee, ik heb geen pilletjes tegen hoogtevrees, vrees ik.

Jetje:

Is niet erg. Ik loop liever.

Dokter Doppert:

We schieten aardig op. Daar komt de eerste top. Hop hop hop!

De drie maken een sprongetje.

Reus:

En erover!

Ze buigen door de knieën en gaan weer omhoog.

Jetje:

Hier komt nummer twee.

Maken weer een sprongetje.

Jetje:

Een makkie.

Stappen verder, herhalen de op- en neergaande beweging. Dokter Doppert maakt zich los en richt zich als verteller tot de zaal. Op de achtergrond blijven Jetje en Reus moeite doen om elkaar bij te houden bij het beklimmen en afdalen van de zeven heuvels.

Verteller Doppert:

En zo komt het gezelschap al heuvelend en keuvelend aan in het Wirwarwoud. Een gevaarlijke plek. Hoe langer je er blijft, hoe meer je in de war raakt. Je mag nergens aankomen. Zeker niet aan het klutskwijtkruid. Als je die geur inademt, verlies je elk gevoel voor richting. Dan weet je niet meer waar je bent en waar je naartoe moet. Maar met een paar wasknijpers op de neus is dat probleem gauw opgelost.

Jetje en Reus nemen elk een wasknijper uit een broek- of vestzak en zetten die op hun neus. Vervolgen hun tocht. Plots blijft Reus staan.

Reus:

Dit gaat me te traag. Voor iedere stap die ik zet, zet dokter er vier en Jetje wel twaalf.

Jetje:

Zeven. Ik heb ze geteld.

Reus:

Ik ga vast vooruit. Ik zie jullie straks.

Met grote passen beent Reus weg. Aan de zijlijn transformeert hij zich tot Felrood. Uiteraard met een woeste, felrode pruik. Jetje kijkt hulpeloos naar verteller Doppert. Die neemt zijn dokterstas weer op, knijpt zijn neus dicht. Strekt de hand uit naar Jetje en zet er stevig de pas in.

Dokter Doppert:

Volhouden Jetje. We zijn er bijna. Trap niet op de lelietjes vanden. En ook niet op de kruidje-roer-me-nietjes. Die laat je beter met rust.

Jetje:

Is het nog ver?

Dokter Doppert:

Nee hoor! Kijk! Dit is het einde van het Wirwarwoud.

Jetje:

Mag de wasknijper af?

Plots duikt Felrood op. Hij maakt zich klein. Doet slijmerig vriendelijk. Kronkelt zich ook in allerlei bochten alsof hij Dokter Doppert en Jetje van alle kanten wil bekijken en besnuffelen.

Felrood:

Vriendelijk gegroet, beste mensen. Waarheen gaat de reis?

Dokter Doppert:

Weet u toevallig hoe we bij de zuurpruimenboom komen?

Felrood:

Waarom wil je dat weten?

Dokter Doppert:

Ik heb zuurpruimen nodig.

Felrood:

Hier rechtdoor, dennenbos door, laatste den rechts. Dan weer rechtdoor en dan ben je er.

Dokter Doppert:

U stuurt me toch niet via de Nachtmerrieberg, hé? Want daar wil ik niet langs. Dat is gevaarlijk.

Felrood:

Natuurlijk stuur ik u niet naar de Nachtmerrieberg. Zoiets doen alleen maar ongure, onbetrouwbare en onbeleefde types. En dat ben ik niet.

Jetje:

Hum!

Felrood:

Haast je maar. De zon is al bijna onder.

Felrood "glibbert" kronkelend maar snel weg. Dokter Doppert kijkt hem bezorgd na. Jetje ziet het. Neemt dan zijn hand en schudt er zachtjes mee. Kijkt hem hulpeloos vragend aan.

Felrood zet zijn pruik af en wordt de nachtmerrieberg. Doeken en stokken liggen klaar aan de zijkant of in de coulissen.

Dokter Doppert:

Kom Jet, we moeten opschieten.

Dokter Doppert begint te rennen.

We zijn er bijna. Alleen nog een paar zuurpruimen plukken voor Ricus en dan...

Acteur Reus trekt de nachtmerrieberg op. Met stokken vastgehaakt in een gekreukt en donkerkleurig doek, maakt hij zich groot.

De berg verspert de weg voor Dokter Doppert en Jetje.

Jetje:

Oh nee... is dit... ?

Dokter Doppert:

Stop je oren dicht, Jetje. Dit is een noodgeval.

Jetje dekt haar oren af. Doppert haalt diep adem en begint tegen de berg te brullen. Alsof hij de ergste vloeken uitspreekt.

Dokter Doppert:

Stom bot puntje van een kleurpotlood! Haren in de neus van een schildpad! Verroest reservestukje van een schildersezal! Ik... grrrr... bah.... Grrr....

Springt een paar keer op en neer en wordt dan weer heel kalm. Terug een glimlach op zijn gezicht. Knikt naar Jetje die voorzichtig haar handen weer van haar oren doet.

Jetje:

Beter?

Dokter Doppert:

Veel beter.

Jetje:

Op wie ben je boos?

Dokter Doppert:

Op dat stuk grrr... grr... en grrr... die ons toch langs de nachtmerrieberg heeft gestuurd. Dit wou ik echt vermijden. Maar het is nu zo. De Nachtmerrieberg is heel gevaarlijk. Probeer niet in slaap te vallen, Jetje.

Jetje:

En als we wél in slaap vallen?

Dokter Doppert:

Het kraaien van een haan, kan ons wakker houden.

Jetje:

Prima... geeuwt.

Jetje luistert maar half, ze loopt te knikkebollen. Dokter Doppert trekt haar verder, ze stappen rond de berg.

Dokter Doppert:

Jetje? Niet in slaap vallen!

Jetje:

Hm...

Dokter Doppert:

Wakker blijven, Jetje! *Geeuwt*

Doppert en Jetje verdwijnen weer achter de berg. De berg begint zachtjes te schudden en duister te lachen. Doppert en Jetje komen weer tevoorschijn. Ze strompelen verder. De berg schudt heviger en lacht harder.

Jetje:

Ik wil slapen.

Dokter Doppert:

Niet! Mag niet! Wil iemand ons wakker houden asjeblief. Iemand? Kan er iemand kraaien als een haan?

Jetje:

Kuke... kuke...

Dokter Doppert:

Kukelekuu... Allemaal... Kuke... leku...

Jetje en Doppert zetten de kinderen aan om hard te kraaien als hanen. De berg verzet zich ertegen en probeert er bovenuit te schreeuwen. Jetje zakt plots door haar knieën en legt zich te slapen op de grond. Dokter Doppert blijft zich verzetten en moedigt de kinderen aan nog harder te kraaien. Jetje wordt terug wakker.

Dokter Doppert:

Het werkt! Bedankt iedereen. Kom Jetje, weg van die verschrikkelijke berg.

De berg vindt het niet leuk en maakt gefrustreerde geluidjes terwijl hij als een pudding in elkaar zakt. Acteur Reus gaat bovenop de stof liggen slapen. De vinger in de mond. Maakt zachte snurkgeluidjes. Doppert en Jetje stappen nu in de richting van Reus.

Jetje:

Kijk daar! Reus!

Dokter Doppert:

Hij is niet alleen.

Jetje:

Nee?

Dokter Doppert:

Zie je dat dan niet? Zandmannetjes. Zeker twintig tel ik er. Ze zingen een slaapliedje. Hoor je ze niet?

Jetje:

Ja... mooi...

En alweer zakt Jetje slaapdrongen neer op de grond. Doppert schrikt.

Dokter Doppert:

Ik heb niet gezegd dat je ernaar mag luisteren! Jet! Reus! Wakker worden. Kukeleku! Help eens, kinderen!

Moedigt de kinderen weer aan om te kraaien. Reus en Jetje blijven slapen.

Ha, die lelijke kleine mormels! Die krijg je niet weg met hanengekraai! Wat doe je ook alweer tegen zandmannetjes? ... Ik weet het! Water!

Dokter Doppert graait in zijn tas en haalt er een waterpistool uit. Hij richt op reus en daarna op Jetje. Spuit een paar keer en juicht.

Raak! Daar hebben ze niet van terug, die kleine opdondertjes. Ja, nu modderen ze maar wat aan.

Jet wordt wakker.

Bah! Zand in mijn ogen.

Jet wrijft zich de ogen uit. Reus laat zijn duim uit zijn mond vallen. Slaapt verder.

Jetje:

Dokter Doppert, Reus wil niet wakker worden.

Dokter Doppert:

Ik zie het, Jetje. Nog even en zijn droom wordt een hele erge droom, een nachtmerrie, zeg maar. En dan is het te laat!

Jetje:

U moet hem helpen!

Dokter Doppert:

Hoofd koelhouden, Doppert. Wat helpt hier tegen?

Jetje:

Heeft u geen medicijn in uw tas?

Dokter Doppert:

Potverjandopje Jet, jij bent een slimme meid.

Doppert haalt uit zijn tas een flesje met beetje water in. Schudt er eens mee.

Tranen met tuiten... Dat kan helpen. Het zijn mijn laatste druppels, maar dit is voldoende.

Doppert kapt flesje leeg op reus. Geeuwt dan nadrukkelijk. Wankelt. Terwijl reus wakker wordt, dommelt dokter Doppert zachtjes in.

Reus:

Hèhè, dat was een lekker dutje.

Dokter Doppert:

mompelt

Snel vrienden, van de berg af. Als ik in slaap val...

Dokter Doppert valt in slaap.

Jetje:

Dokter Doppert! Dokter Doppert!

Jetje en Reus staren ontzet naar dokter Doppert. Houden dit even aan. Maken zich dan klaar om nieuwe personages te spelen. Dokter Doppert staat recht en spreekt het publiek als verteller toe. Intussen transformeert Reus zich tot Felrood.

Verteller Doppert:

Dat ziet er niet zo goed uit voor dokter Doppert. Of Jetje en Reus hem nog wakker krijgen, zien we straks. Laat ons eerst eens gaan kijken hoe het met de Kolderkerkers is gesteld. En met de slappe lach van Ricus. En hoe zit het met Felrood. Die rare man die de dokter en zijn gezelschap naar de Nachtmerrieberg heeft gestuurd. Wie is dat kereltje nu eigenlijk?

Deel drie: Felrood en Het lot van de Kolderkerkers

Felrood zet zich in positie.

Felrood:

De naam is XYKIKDAEXTEROOGQUILDA, met twee x-en en een q. Alleen belangrijke mensen krijgen namen met x-en en q's. Ik ben dan ook zéér belangrijk. Helaas... niemand kan mijn naam onthouden. Daarom noemen ze mij: Felrood. Ik snap niet waarom. Ik ben koning van Grijsrijk.

Verteller Doppert:

Grijsrijk was een land waar alles, maar dan ook alles grijs is. De huizen, de bomen, het weer... Zelfs de inwoners werden na een tijdje helemaal grijs. Ze hadden geen plezier meer in het leven. Niks kon hun nog schelen. Apathie, heet dat. Een erge ziekte. En zo verdwenen de inwoners van Grijsrijk in de grijze lucht. Felrood had niemand meer om over te regeren. Dus trok hij op reis, want Felrood wil maar één ding:

Felrood:

Ik wil de baas spelen. Dat doe ik het liefst. Ik heb een handboek geschreven: 'Verdeel en heers voor dummies, hoe sticht ik een nieuw Grijsrijk'. Mijn boek bevat vier hoofdstukken. Hoofdstuk één: Bijgeloof. Hoofdstuk twee: Woede. Hoofdstuk drie: Jaloezie. En hoofdstuk vier: Apathie. Ieder hoofdstuk bevat praktische tips om een gezellige en kleurrijke plek grijs te maken.

Verteller Doppert:

Omdat zijn rijk telkens weer verdwijnt, moet Felrood steeds opnieuw op zoek naar een plek voor een nieuw Grijsrijk. Hoe pakt hij dit nu aan?

Felrood:

Ik verkoop pilletjes, flesjes, potjes, geestenverdrijvers en dromenvangers. Ook vossenstaarten, vogeltanden en doodskoppen.

Jetje (als mevrouw Poets):

Aan Boer Bol wou hij een zeldzame dinosaurusdrol verkopen. Die moest Boer Bol dan twee weken laten staan in een emmer water en daarna over de wei sproeien. Zijn koeien zouden vollere melk geven.

Verteller Doppert:

Maar Boer Bol trapte er niet in. En ook tante Sjaantje niet en juffrouw Somers en de burgemeester en mevrouw Poets en al de andere Kolderkerkers. Ze zeiden allemaal hetzelfde.

Jetje (als mevrouw Poets):

Wij hebben uw pilletjes, zalfjes en drollen niet nodig. Als er iets mis is, gaan we naar dokter Doppert. Dokter Doppert is heel slim. Dokter Doppert weet wat hij doet.

Felrood:

Dekselse drol van een dromedarisknol! Die Doppert moet hier weg. Dan luisteren ze naar MIJ! Naar **MIJ!** Ik word hun koning. Kolderkerke wordt mijn nieuwe grijsrijk! De sukkels! Ze trappen er netjes in. Niet in mijn dinosaurusdrollen, maar wel in mijn slimme plannetjes. Want IK heb Ricus die mafketel gegeven. Zomaar gratis. Dat deed ik niet voor niets. Ik wist dat hun dokter op zoek zou gaan naar de zuurpruimenboom. Een dokter met een geweten. Die gaat nog zweten.

Felrood neemt uit zijn jaszak een glazen sneeuwbol. Schudt er eens mee en kijkt intens in de bol.

Ik zie... ik zie... Haha! Ze krijgen dokter Doppert niet wakker. Ik ben voorgoed van die lastpak verlost. Nu kan ik die dwaze Kolderkerkers tot mijn nederige onderdanen maken. Mijn nieuwe Grijsrijk is een feit!

Felrood strekt zich plots in zijn volle lengte uit en richt zich met luide stem tot het publiek.

Beste Kolderkerkers... ik moet jullie een droevig nieuws vertellen... Dokter Doppert, Jetje en Reus zijn helaas op de Nachtmerrieberg aan hun einde gekomen.

Verteller Doppert:

De Kolderkerkers reageren geschokt. Alleen Ricus, de hoefsmid moest heel hard lachen toen hij dit hoorde. En wat zolang gevreesd was, gebeurde... Ricus klapte driedubbel. Een levensgevaarlijke situatie.

Felrood:

Kolderkerkers! Als jullie nieuwe dokter moet ik jullie waarschuwen: ... jullie zijn allemaal in gevaar! De slappe lach is zéér besmettelijk. Jullie krijgen van mij een drankje om jullie te beschermen tegen de ziekte van Ricus.

Verteller Doppert:

Niemand weet dat ze gewoon regenwater te drinken krijgen. Daar word je verschrikkelijk humeurig van. En dat is precies wat Felrood wil.

Felrood:

Drink allemaal nog maar een slokje extra. Voor de zekerheid.

Felrood transformeert zich terug tot reus.

Verteller Doppert:

Dat was niet zo best. Voortaan zouden de Kolderkerkers elke dag flesjes regenwater te drinken krijgen. En niemand was zo slim om tegen Felrood in te gaan. De enige die slim genoeg was, lag te slapen op de Nachtmerrieberg... Slaapt hij nog?

Vervolg scène op de nachtmerrieberg: Doppert gaat terug liggen slapen met Jetje en Reus naast zich. Ze proberen hem wakker te roepen. Moedigen de kinderen aan om mee te roepen.

Jetje en Reus:

Dokter Doppert! Dokter Doppert!

Jetje:

Lieve dokter, laat ons niet in de steek. Wat moeten we zonder u beginnen?

Jetje is ten einde raad en begint te huilen. Hangt een beetje over het gezicht van de slapende Doppert. Reus kijkt heel droevig naar dokter Doppert. Plots beweging in dokter Doppert. Hij schrikt alsof hij water in zijn gezicht krijgt. Wordt wakker.

Dokter Doppert:

Wat is dat? Nat?

Reus:

De tranen van Jetje!

Jetje:

Mijn tranen?

Reus:

Tranen met tuiten!

Dokter Doppert:

Net wat ik nodig had. Kom mee, vrienden. Weg van deze sombere plek.

Reus zwiert het donkere doek en de stokken naar de zijlijn. De drie zetten zich gezwind weer in beweging. Blijven enkele seconden ter plaatse trappen.

Volgens mij zijn we er bijna. Er ruikt hier iets vies.

Reus:

Dat ben ik. Ik heb een scheet gelaten. Sorry.

Dokter Doppert:

Nee nee, dit is de geur van de zuurpruimenboom. Die ruikt een beetje naar verse windjes.

Jetje:

Hm... wel lekker.

Reus:

Vind jij de geur van verse windjes lekker?

Jetje:

Niet alle windjes ruiken hetzelfde. Maar deze geur vind ik best te pruimen.

Dokter Doppert wijst enthousiast.

Dokter Doppert:

Daar staat hij! De zuurpruimenboom.

Reus:

Bah! Wat een stank! Niet te doen.

Jetje:

Heerlijk!

Dokter Doppert:

Laat je niet misleiden, Jetje. Het blijven gevaarlijke zuurpruimen. We plukken maar net wat we nodig hebben.

Doppert doet of hij drie pruimen plukt. Steekt ze in zijn dokterstas.

Reus:

Nu kunnen we Ricus helpen.

Dokter Doppert:

Ik voel aan mijn neusharen dat het dringend wordt. Als die jeuken is er iets vies aan de knikker.

Reus:

Stront.

Dokter Doppert:

Juist ja. We moeten ons haasten.

Reus:

Mag ik een voorstel doen? Ik ga veel sneller vooruit dan jullie twee.

Dokter Doppert:

Heel goed idee, Reus.

Reus:

Moet ik mijn idee niet eerst uitleggen?

Dokter Doppert:

Jij neemt Jetje op je rug en jullie lopen samen vooruit met de pruimen. Je geeft Ricus een klein stukje als hij gewoon de slappe lach heeft, een halve pruim als hij dubbel is geklapt en een hele als hij driedubbel geklapt is.

Reus:

Wat doe ik in het geval van de vierdubbelklap?

Dokter Doppert:

Dan zijn we te laat.

Jetje:

Kan ik niet beter bij jou blijven, dokter Doppert? Mijn hoogtevrees, zie je...

Dokter Doppert:

Kan niet, Jetje. De tijd voor Ricus dringt. En we zitten nog met die mafketel. Maar we zien elkaar snel.

Doppert geeft Jetje zijn dokterstas. Reus geeft de ketel aan Doppert. Neemt Jetje op zijn rug.

Jetje:

Kom op, Reus! Ren!

*Reus rent met Jetje op zijn rug weg.
Jetje zet het petje en de bril van Petertje op.
Dokter Doppert kijkt naar de ketel.*

Dokter Doppert:

Wat moet ik met jou beginnen? Ik weet het. Ik maak een diepe kuil. Een hele diepe kuil. En dan hoop ik dat je gauw verroest.

*Doppert gaat op zijn knieën zitten en doet of hij een kuil graaft met zijn handen.
Intussen kruipt Petertje op zijn buik richting Doppert. Doppert schrikt als hij Petertje plots voor zijn neus ziet opduiken.*

Petertje! Wat doe jij hier?

Petertje:

Ik ben een regenworm.

Dokter Doppert:

Nee, jij bent Petertje... de dorpsgek.

Petertje:

Maar nu ben ik een regenworm. Ik maak gangen onder de grond. Ik eet zand. Ik wroet en ik wriemel.

Dokter Doppert:

Wroeten en wriemelen, dat snap ik Petertje, maar mensen zijn niet gemaakt om zand te eten.

Petertje doet of hij uit zijn tunnel kruipt en staat recht. Ook Doppert staat recht.

Petertje:

Hey dokter, ik doe maar alsof. Ik ben toch niet gek.

Dokter Doppert:

Nee, da's waar. Jij doet maar alsof. Ik heb al gekkere gekken gezien.

Petertje:

Zoals die rooie.

Dokter Doppert:

Die rooie?

Petertje:

Die nieuwe dokter van Kolderkerke. Hij heeft iedereen doen geloven dat u nooit meer terugkomt. En nu worden ze allemaal grijs.

Dokter Doppert:

Hoe kan dat nu?

Petertje:

Hij heeft iedereen samengeroepen en gezegd dat ze het leven wat serieuzer moeten nemen. Hij vindt Kolderkerke te kleurrijk.

Dokter Doppert:

Zei hij dat?

Petertje:

Ja. En weet u wat hij nog allemaal zei?

Felrood zet een stap naar voor en spreekt het publiek luid toe.

Felrood:

Wie heeft er nu groene huizen nodig? Rode gordijnen? Blauwe daken? Belachelijk. Dat gezellige is nergens voor nodig. Het is alleen maar tijdverlies.

Petertje:

De burgemeester probeerde hem nog tegen te spreken. Hij vond zijn paarse stadhuis een mooie aanvulling op het algemene kleurenpallet van ons dorp.

Felrood:

Paars? Paars? Burgemeester, kijk eens om je heen! Er is in heel Kolderkerke maar één standbeeld opgericht. Voor Grimaldus de Grellige. En welke kleur heeft dat beeld? Het is grijs. Want grijs is een kleur die blijft. Grijs is de beste kleur.

Petertje:

En toen haalde hij een heleboel potten met grijze verf tevoorschijn.

Felrood:

Iedereen neemt een pot en een kwast. En verf jullie huizen. Nu.

Petertje:

De burgemeester protesteerde, en toen werd die rooie woest.

Felrood:

Ik dacht dat dit een dorp was waar alles kan en alles mag. En nu wil jij, de burgemeester nog wel, niet eens iets nieuws en zinnigs proberen. Geen idee waarom jij burgemeester bent!

Dokter Doppert:

Oei.

Felrood:

Met zo'n man aan de top komen jullie nergens. Er is maar één oplossing. Ik word burgemeester, zo kan ik nog beter over jullie algemene welzijn waken.

Petertje:

En toen heeft die rooie de burgemeester zijn hoed afgepakt.

Felrood neemt van de zijlijn een burgemeestersjerp, drapeert hem van schouder tot middel, knikt zelfgenoegzaam en gaat weg.

Dokter Doppert:

Dit is een ernstige zaak.

Petertje:

Zeer ernstig.

Dokter Doppert:

Maar Petertje... hoe komt het dat jij niet grijs bent geworden?

Petertje:

Ik vertik het om het medicijn van die rooie te slikken. Het venijn zit in zijn medicijn.

Dokter Doppert:

Jij hebt goed nagedacht, Petertje.

Petertje:

Ik ben blij dat ik u heb gevonden, dokter Doppert. De Kolderkerkers hebben u nodig.

Dokter Doppert:

De Kolderkerkers zullen nog even op hun tanden moeten bijten. Eerst moet die mafketel verdwijnen. Hiermee is de miserie begonnen.

Petertje:

U wou hem begraven?

Dokter Doppert:

Misschien toch niet zo'n goed plan. Er zit meer onder de grond dan ik dacht.

Petertje:

Ik weet hoe u dat ding kwijt raakt. Gooi hem in de rivier van Vergetelheid.

Dokter Doppert:

Nu je 't zegt! Die was ik bijna vergeten!

Petertje:

Bijna is niet helemaal.

Dokter Doppert:

Al ben ik tegen het vervuilen van rivieren... maar, dit is een noodgeval. Geen betere plek dan de rivier van Vergetelheid. Waar ergens ligt dat ding ook al weer?

Petertje

Weet u, dokter, om de rivier van Vergetelheid te vinden, moet u ze eerst helemaal vergeten zijn. Zodra u het niet meer weet, komen we de rivier weer tegen. Toevallig.

Dokter Doppert:

Petertje, wat ben jij slim. Maar hoe vergeet ik waar de rivier van Vergetelheid ligt?

Petertje:

Geheugenverlies zou handig zijn.

Dokter Doppert:

Je verliest niet zomaar je geheugen omdat je dat wil. Daarvoor is bijvoorbeeld een flinke tik op het hoofd nodig.

Doppert neemt zijn hoed af en buigt het hoofd naar Petertje.

Petertje:

Oh nee! Geen denken aan. Ik ga u geen klap op uw kop verkopen.

Dokter Doppert:

Je hebt gelijk. Er zijn te grote risico's aan verbonden. Zo jammer dat ik mijn dokterstas met Reus en Jetje heb meegegeven. In mijn tas zit vast een middeltje om te doen vergeten.

Petertje:

Wat denkt u van een vergeet-me-nietje? Het staat hier vol met die blauwe bloempjes.

Dokter Doppert:

Vergeet-me-nietjes! Precies!

Petertje:

Het valt te proberen.

Doet of hij iets plukt en geeft het aan Doppert.

Dokter Doppert:

Dit houdt wel een groot risico in. Ik zal misschien niet meer weten wie jij bent. Of wie ik ben. Maar voor het geluk van Kolderkerke en de rest van de wereld, moeten we de rivier van Vergetelheid vinden. Als de missie volbracht is, breng jij me gewoon terug naar Kolderkerke. Daar kan ik dan weer beter worden door veel taart en koekjes te eten. Dat is iets om naar uit te kijken.

Petertje:

Zal ik de ketel voor u dragen? Voor het geval u vergeet wat ermee moet gebeuren.

Dokter Doppert:

Jij denkt ook aan alles.

Doppert geeft de ketel aan Petertje.

Hier gaan we dan!

Doppert neemt een vastberaden hap van het vergeet-me-nietje. Kauwt en slikt. Krijgt eerst een bedachtzame blik. Dan vastberaden. Stapt weg. Petertje schrikt en roept hem na.

Petertje:

Dokter Doppert! Wacht!

Doppert kijkt verdwaasd om. Blijft beleefd vriendelijk.

Dokter Doppert:

Naar wie roep je zo?

Petertje:

Naar u, dokter Doppert.

Dokter Doppert:

Ik weet niet wie dokter Doppert is, en ik weet niet wie jij bent, maar ik wil gerust even op je wachten.

Petertje:

Waar gaat u naartoe?

Dokter Doppert:

Naar dààr! Wàt er daar precies is, weet ik niet, maar dat ik er naartoe ga, dat staat vast.

Petertje:

Dan ga ik daar ook naartoe, als u dat goed vindt.

Dokter Doppert:

Iedereen is vrij te gaan en te staan waar hij wil.

Petertje sjokt tot bij dokter Doppert. Sleurt met de ketel. Doppert bekijkt het nieuwsgierig.

Waarom sleur jij met die zware ketel?

Petertje:

Ik zal u er later alles over vertellen.

Doppert haalt bij acteur aan de zijlijn het uiteinde van een lang blauw doek. Dunne stof (glanzende voering). Loopt naar de andere kant. Acteur aan de zijlijn houdt het andere einde vast. Doppert en acteur creëren illusie van kabbelend riviertje. Petertje reageert opgewonden.

We zijn ze zomaar tegengekomen. De rivier van Vergetelheid.

Dokter Doppert:

Vreemde naam. Hoe verzinnen ze het.

Petertje:

Ik laat de mafketel te water!

Petertje staat in het midden van het doek en laat de ketel te water. Doppert en acteur laten het doek nu wild opwaaien. Petertje beweegt de ketel richting acteur. Laat daar de ketel verdwijnen. De rivier kolkt woester en woester. Doppert laat los. Acteur geeft nog een flinke ruk aan het doek en vouwt het tot een prop.

Dokter Doppert:

Ik weet niet waarom je die ketel liet zinken, maar ik heb er een goed gevoel bij.

Petertje:

Heel Kolderkerke zal u dankbaar zijn.

Dokter Doppert:

Kolderkerke? Nog nooit van gehoord.

Petertje:

Ik zal het u laten zien. Volg mij maar.

Doppert en Petertje zetten er stevig de pas in. Gaan aan de zijlijn staan. Petertje wordt weer Jetje. Felrood spreekt het publiek toe.

Felrood:

Wat dokter Doppert heeft gezegd, klopt niet. Lachen is gezond? Zei hij dat echt? En Ricus dan? Het is duidelijk dat lachen ongezond is! Je kunt er zelfs van doodgaan. En het is ook nog eens besmettelijk. Vergeet alles wat die onnozele dokter gezegd heeft.

Deel vier: Een niet zo prettige thuiskomst

Verteller Jetie:

Heel erg wat Felrood zomaar over dokter Doppert zegt. Maar nog erger zijn de reacties van de Kolderkerkers. Ze geven Felrood gelijk. Overal hoor je: ik! Ik! Ik! Iedereen mekkert en dramt erop los. Niemand denkt nog aan Ricus. Ze vragen zich zelfs niet af of hij vierdubbelgeklapt is... of genezen...

Acteur stapt met de schort van Ricus de hoefsmid voorgebonden, naar het midden van het podium en steekt de handen in de lucht. Overwinningsgebaar.

Ricus:

Genezen!

Zet een applausje in.

Jetie:

Helemaal beter, Ricus?

Ricus:

Nog een beetje stijf, vooral in mijn buik, maar dat gaat wel over. Ik ga nog een paar hoefijzers maken.

Ricus stapt vrolijk fluitend weg. Gaat zich omkleden tot Evert Aap.

Jetie:

Hoefijzers brengen geluk. Dat kunnen we hier in Kolderkerke heel hard gebruiken.

Jetie ziet plots dokter Doppert aan komen stappen. Ze is blij.

Dokter Doppert! Nu komt alles weer goed!

Evert Aap beweegt als een aap terwijl hij een denkbeeldige muur schildert. Dokter Doppert stapt hem met stevige pas voorbij. Plots begint Evert Aap luid brullend te schelden tegen de dokter.

Jetie verkleedt zich met een grijze pruik en grijze schort en hoedje tot tante Sjaantje.

Evert Aap:

Kun je niet uitkijken, dokter Doppert, je stoot mijn grijze verf om.

Dokter Doppert:

Neem me niet kwalijk meneer. Ik had die pot niet gezien. Het zal uiteraard niet meer gebeuren. Kunt u mij vertellen waar ik hier een taartje kan kopen?

Evert Aap:

Wat doe je gek, man? De bakkerij is dicht. We hebben geen taart meer, taart is overbodig.

Dokter Doppert:

Ze hebben mij verteld dat dit een vriendelijk dorp is, met lieve, verdraagzame mensen. Maar u bent niet lief. En ik denk ook niet erg verdraagzaam.

Evert Aap:

Ga weg, man!

Tante Sjaantje komt op dokter Doppert af. Ze kijkt hem giftig aan.

Tante Sjaantje:

Ik heb nog steeds hoofdpijn, dat is jouw schuld, prutser.

Dokter Doppert:

Ken ik u, mevrouw?

Tante Sjaantje:

Je bent een sukkel, dokter Doppert. Ik ben blij dat we nu een nieuwe dokter hebben.

Reus komt op als verteller. Jetje wordt weer Petertje.

Verteller Reus:

Jetje nam dokter Doppert en Petertje mee naar het huis van tante Isa en nichtje Lisa. Petertje vertelt hoe de missie verlopen is en wat dokter Doppert daarvoor moest opgeven... zijn geheugen.

Petertje:

Dokter Dopperts geheugen zal wel weer terugkomen. Wat hij nodig heeft, is veel gezelligheid.

Petertje wordt weer Jetje.

Reus:

Maar het IS niet meer gezellig in Kolderkerke. De dokter herinnert zich niets meer. En zo gaan de dagen voorbij. Petertje is verdwenen. Die voelde weer een regenwormgevoel opkomen. Felrood heeft zich een kroon opgezet en iedereen moet 'Majesteit' tegen hem zeggen. De Kolderkerkers doen het maar. Het interesseert hen niet meer.

Jetje gaat naast dokter Doppert staan. Kijkt hem droevig aan.

Dokter Doppert:

Wat is er, lieve kind?

Jetie:

Ach dokter, ik wou dat jij weer wist wie je was. De oude dokter Doppert is bijna een herinnering geworden.

Verteller Reus:

Dat had tante Isa gehoord.

Reus trekt gauw een sjaaltje om zijn hoofd en speelt tante Isa.

Tante Isa

Wat zei je, Jet?

Jetie:

Ik zei dat het zo jammer is dat dokter Doppert niets meer weet.

Tante Isa

Nee, nee, nee, dat zei je niet. Herhaal precies wat je zei, Jet.

Jetie:

Ik wou dat u weer wist wie u was. De oude dokter Doppert is bijna een herinnering geworden.

Tante Isa

Ja, ja, dat was het! Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb.

Tante Isa rommelt in een denkbeeldige schuif. Haalt een klein doosje tevoorschijn en opent het. In het doosje zit een ring.

Hierin zit een herinner-ring. Als de dokter die aan zijn vinger doet, zal hij zich alles herinneren. Hij ligt al jaren in dit kastje, ik was 'm totaal vergeten!

Jetie:

Wat goed van je, tante Isa.

Isa doet de ring rond Dopperts vinger. Kleine spanning. Dan een blijde, verbaasde lach bij dokter Doppert.

Dokter Doppert:

Potverjandopje, Jet! Ik weet weer wie ik ben!

Kijkt rond en schrikt.

Apathie! Heel Kolderkerke heeft last van apathie. Kijk, boer Bol is bijna onzichtbaar. En meneer en mevrouw Poets zijn zo goed als uitgewist. Ik moet iets doen... maar wat?

Deel vijf : De ontknoping

Jetje :

En toen kwam Petertje binnen.

Jetje loopt gauw naar de zijlijn. Zet basebalpetje en bril op. Neemt een flesje en gaat tot bij Doppert. Reus gaat zich intussen aan zijlijn transformeren tot Felrood.

Petertje:

Ik ben per ongeluk, maar ook een beetje expres, met mijn nieuwe tunnel in de tuin van de burgemeester uitgekomen. Het stond daar vol met flesjes zonder dop. Dit geeft Felrood aan de mensen te drinken.

Dokter Doppert:

Regenwater? Natuurlijk word je daar somber en grijs van.

Felrood stampt drie keer luid op de grond.

Petertje:

Oh ooow.

Petertje kruipt weg en wordt weer Jetje. Felrood roept vanaf de zijlijn Doppert toe.

Felrood:

Dokter Doppert, laat je zien.

Dokter Doppert:

Met jou heb ik een appeltje te schillen, Felrood.

Felrood:

Prima, laten we dat appeltje hier schillen.

Jetje:

Jij verkoopt vergif!

Richt zich tot het publiek

Jullie drinken al dagen regenwater! Daarom zijn jullie zo grijs. Jullie zijn allemaal aan het verdwijnen! Merken jullie dat dan niet?

Jet begint heel hard te huilen. Tranen met tuiten. Doppert kijkt eerst wat onthutst. Ziet dan de oplossing en vangt in een spuitbusje Jets tranen op.

Dokter Doppert:

Potverjandopje, Jet! Ik héb het! Ik vang je tranen op. Tranen met tuiten.

Felrood:

Dat had je gedacht!

Felrood stormt op dokter Doppert af en wil het spuitbusje afpakken.

Dokter Doppert:

Afblijven!

Dokter Doppert richt zich als verteller tot het publiek.

Verteller Doppert:

Jet begint nog harder te huilen. Petertje, Lisa, Isa, Reus en Ricus duiken allemaal op Felrood. Felrood stampet en worstelt.

Felrood:

Laat me gaan! Help me, onderdanen!

Verteller Jetje:

Maar het interesseert zijn onderdanen niet wat er met Felrood gebeurt.

Doppert begint nu de tranen van Jetje rond te sproeien.

Onze dappere dokter Doppert besproeit iedereen met verse Tranen met tuiten. En dan wordt iedereen stil. Beschaamd kijken de dorpelingen elkaar aan. Ze zien nog wat witjes, maar grijs zijn ze niet meer.

Dokter Doppert:

Jetjes Tranen met tuiten hebben iedereen gered.

Felrood:

Hij liegt! Ik ben jullie koning! Mijn naam is XYKIKDAEXTEROOGQUILDA. Ik ben de koning van Grijsrijk. Jullie moeten naar mij luisteren.

Dokter Doppert:

Je hebt iedereen bedonderd, XYKIKDAD. Jij hoort hier niet thuis.

Verteller Jetje:

En toen werd onze burgemeester weer onze burgemeester. Hij zei: we sluiten je op in de gevangenis. Daar ga je!

Felrood:

Ik vervloek jullie allemaal!

Felrood rent weg. Omkleden tot burgemeester.

Dokter Doppert:

Opgeruimd staat netjes.
Nu komt er zeker een toespraak, meneer de Burgemeester.

Burgemeester:

Een toespraak? Jij verdient een standbeeld! Drie hoeraatjes voor dokter Doppert.

Burgemeester laat publiek drie maal "hoera" roepen.

Verteller Jetje:

En nu zijn we weer in ons vriendelijk dorpje, Kolderkerke. Is er iets veranderd? Jawel. Iedereen is nog vriendelijker geworden. Nog gezelliger. Liever. Leuker. De Burgemeester houdt nu wekelijks een toespraak. Hij blijft het zeggen:

Burgemeester:

Carpe Diem. Carpe Diem. Pluk de dag. En vandaag is het feest. Op ons kleurrijke marktplein onthullen we het standbeeld van Dokter Doppert!

Verteller Jetje:

Klokslag twee uur wordt het standbeeld onthuld. Maar... niet alleen Dokter Doppert staat afgebeeld.

Burgemeester:

Beste dorpsgenoten, dokter Doppert wou geen standbeeld van zichzelf. Daar is hij veel te bescheiden voor. Zonder Jetjes Tranen met tuiten waren we hier niet meer. Zonder Petertje was die mafketel niet ten onder gegaan. Zonder tante Isa en nichtje Lisa wist de dokter nog steeds niet wie hij was. Zonder Ricus en Reus waren wij met zijn allen uitgewist. Om het met de woorden van dokter Doppert te zeggen: zonder elkaar spelen we niks klaar!

En dat vind ik een mooie zin om dit verhaal te besluiten...

Dokter Doppert, Jetje, Burgemeester:

Zonder elkaar spelen we niks klaar!

De drie acteurs groeten samen. Applaudisseren voor elkaar.

Lokeren, 4 november 2013